

belastning af realkreditlen. Specielt i den ældre boligmasse hæmmede systemet en naturlig rokering i fordelingen af den forhåndenværende boligmasse, vanskeliggjorde rationel gennemførelse af reglerne for boliganvisning og tilfredsstillelse af boligsøgende familiers behov i form af lejemål.

Priserne på ejerlejligheder havde nået en højde, der gjorde erhvervelse af en ledig lejlighed under disse betingelser til et privilegium for folk med formue.

Forslaget tilsigtede endvidere at få tilvejebragt en overskuelig statistisk oversigt over de sociale og økonomiske virkninger af lov om ejerlejligheder efter denne lovs ikrafttræden den 1. juli 1966.

Ved 1. behandlingen udtalte *boligministeren*, at en gennemførelse af lovforslaget ville være ensbetydende med, at loven om ejerlejligheder delvis blev sat ud af kraft. Loven var en forholdsvis ny lov, og der var tillige gået en vis tid, inden den kunne begynde at få praktiske virkninger. Det erfaringsmateriale, der stod til rådighed, var derfor overordentlig spinkelt. Der forelå intet for boligministeriet, som godtgjorde, at der i almindelighed skulle være tale om en urimelig prisdannelse på ejerlejligheder, og enkelte mindre heldige eksempler burde ikke give anledning til, at loven som sådan helt eller delvis sattes ud af kraft. Ministeren fandt derfor ikke, at der for tiden var grundlag for at ændre ejerlejlighedsloven, men anførte samtidig, at man i boligministeriet ville følge lovens virkninger med opmærksomhed.

På socialdemokratiets vegne udtalte *Albertsen*, at ejerlejlighedsloven havde været en af de ingredienser i boligforliget, som havde været mindst tiltalende for hans parti. For at opnå forliget havde man imidlertid været nødsaget til at resignere på enkelte punkter. Det var hans opfattelse, at der forekom misbrug af loven, og at man derfor efter en tilbundsående undersøgelse måtte revidere denne på de mindre heldige punkter. Efter *Poul Schlütters* (KF) og *Ib Thyrsgods* (V) mening havde ejerlejlighedslovens gennemførelse været en gavnlig lovgivning, og det ville efter deres opfattelse være et tilbageskridt, hvis man skred til den foreslåede begrænsning af ejerlejlighedsinstitutionen. De fremhævede mindre heldige eksempler var undtagelsestilfælde, som man ikke kunne indrette lovgivningen efter. Heller ikke *Skovmand* (RV) kunne støtte forslaget, som han fandt var for vidtgående, idet det ikke måtte overses, at også ejerlejligheder i den ældre boligmasse skabte større bevægelighed i den samlede boligmasse.

Derimod kunne *Arne Larsen* (SF) støtte forslaget, selv om han hellere så, at ejerlejlighedsloven blev helt ophævet.

Lovforslaget blev efter 1. behandlingen henvist til folketingets boligudvalg, som afgav en beretning om sit arbejde.